

Buğday 5
Edebiyat/Öykü 1
Tüm Kediler Uzaylıdır
© Polat Onat

Genel Yayın Yönetmeni Yafes Yörük
Son Okuma Turan Oğuz
Kapak Tasarım GMA Grup
Grafik Tasarım GMA Grup

ISBN 978-605-06848-4-1
Sertifika no 47316
1. Baskı, Mart 2021

Baskı ve Cilt Göktuğ Ofset Yayıncılık Matbaacılık
İskitler – Ankara Sertifika No: 47538

GMA Grup Medya Yayıncılık
Karapürçek Mah. 349 Sok. No:12 B Blok No: 33
Altındağ/Ankara
Tlf.: 0534 688 83 17

www.bugdaykitap.com
bilgi@bugdaykitap.com

Kitabın bütün yayın hakları GMA Grup Medya Yayıncılık Ltd. Şti'ye aittir. Tanıtım amacıyla kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevî ve mali hakları saklıdır.

Buğday, bir GMA Grup Medya Yayıncılık Ltd. Şti. markasıdır.

Tüm Kediler Uzaylıdır

Sibernetik Bilimkurgu Öyküleri

POLAT ONAT

İçindekiler

- 1 - Marlon Brando Olmak Nasıl Bir Şey?	13
- 2 - Orman Yazıcıları	21
- 3 - Sanık, Ayağa Kalk!	31
- 4 - Nanorobot Tedavisinin Yan Etki Raporu	37
- 5 - Yapay Zekâ Konusunda Sokak Röportajları	47
- 6 - Cezeri'nin Kara Kaplı Defteri	57
- 7 - Müthiş Bir Şiirin Ön Hazırlıkları	67
- 8 - Tüm Kediler Uzaylıdır	77
- 9 - Kıyametten Kaçış	87
- 10 - Kara Delik Etkisi	97

POLAT ONAT

1979 yılında İstanbul'da doğdu. Memleketi Bursa'dır. Yirmi senedir Batman'da yaşıyor. Samsun ve İstanbul Selimiye Veteriner Sağlık Meslek Liselerinde yatılı olarak okudu. Samsun 19 Mayıs Üniversitesi, Sınıf Öğretmenliği Bölümünden 2000 yılında mezun oldu. Şiir yazmaya ve dergilerde yayımlamaya 2000 yılında başladı. Yazdığı ilk dosyasıyla 2002'de Rıfat Ilgaz Şiir Ödülünü kazandı. Şiirleri ve yazıları 2004 yılına kadar: *Varlık, E, Heves, Başka, Kavram Karmaşa, Şiir Ülkesi, Sepya, Budala, Kuzey Yıldızı, İmlasız, Ağır Ol Bay Düzyazı, Daktilo, Ay, Akatalpa* dergilerinde yer aldı. 2005'ten itibaren dergilerde şiir ve yazı yayımlamayı bıraktı. İlk kitabı *Son* 2009 yılında okura sunuldu. 2013 senesinde, beş tane şiiri İngilizceye çevrilerek George Messo editörlüğünde '*Turkish Poetry Today*' seçkinde Red Hand Books tarafından Londra'da yayımlandı. 2017 yılında İsmet Kemal Karadayı Şiir Ödülünü kazandı. 2019'da şiir yazmayı bütünüyle bırakıp tamamen düzyazıya yöneldi. Polat Onat'ın kaleme aldığı yedi roman, sekiz öykü, dört şiir, iki deneme ve on dört çocuk kitabı yayımlanmıştır.

*Değerli Yazar
Yasemin Arpa'ya
ithafen*

"Herkes, kendi görüŖünün sınırlarını dñyanın sınırları olarak kabul eder."

Arthur Schopenhauer

"Bir dönüm noktasında olduğumuza ve gelecek yirmi yılda beynin işlevlerini kayda değer biçimde anlayıp formüle edebileceğimize inanmak için güçlü nedenlerimiz var. Bu iyimser bakış, birkaç ölçülebilir eğilime ve bilim tarihinde üst üste kanıtlanmış basit bir gözleme dayanır: Bilimsel gelişme daha önce göremediğimizi görmemizi sağlayan teknolojik ilerlemeyle sağlanır. Yirmi birinci yüzyıla girerken, hem sinirbilim alanındaki bilgilerimiz hem de bilgi işlem gücümüz açısından belirgin bir dönüm noktasından geçtik. Tarihte ilk kez, kendi beynimiz hakkında yeterli bilgiye genel olarak sahibiz; artık zekâmızın önemli bölümlerinin doğrulanabilir, gerçek zamanlı, yüksek çözünürlüklü modellerinin yapımına ciddiyle girişebilecek kadar gelişmiş bilgi işleme teknolojisini oluşturduk."

Lloyd Watts / Sinirbilimci / 2003

- 1 -

Marlon Brando Olmak Nasıl Bir Şey?

Brando Malikâne'sinin görkemli çatı katındaki geniş yatak odasında, maun pencereyi kuşatan gül kurusu ren-
gindeki kadife perdelerin arasından sızan güneş ışığı, yeni
bir sabahın müjdesini veriyordu.

Yatak odasının kapısını aralayan deneyimli hizmetçi,
başını içeriye uzattı ve "Uyanma zamanı Marlon," diye ses-
lendi saygılı bir tonda. "Rıhtımlar Üzerinde filminin final
çekimlerine gecikmek istemiyorsan hemen kalkmalısın. Bir
buçuk saat sonra..."

"Tamam Freddy," diye mırıldandı MB dudaklarını sıkı-
rak. "Beni biraz rahat bırak!"

Yatakta oturur vaziyete geçti. Birkaç dakika boyunca
odanın yüksek tavanındaki ince nakış işlemelerine odak-
lanarak düşündü. Uyanmadan önce rüya görmüştü galiba.
Hatırlamaya çalıştı. Esnedi. Uyku esnasında zihninde be-

liren silik görüntüleri anımsamaya ve mantıklı bir sırayla birleştirmeye odaklandı.

Hollywood'a adım atmadan yıllarca önceki zamanlarda, California'daki çiftlikte geçen çocukluk günlerinin silik hatıraları gözünde canlandı. Beynine üşüşen savruk imgeleleri toparlamak için kısa bir an gözlerini yumdu. Kalın çitler, bahçedeki kör kuyu, sığırların kaldırdıkları tozlar, kovboyların kendi aralarında şakalaşırken attıkları kahkahalar...

Bilinçaltının sebebi derinlerde gizli karmaşasının oluşturduğu bulanık görüntüler, zihninde hızla belirip kayboldu. Çiftlik evinin karşısındaki ıssız patikada rastladığı kıvrılarak uzaklaşan dev piton yılanının görüntüsü, flu bir fotoğraf karesi gibi kendini belli etti. Ama sahne hemen silindi. Buna rağmen ürperdi. Demek ki gördüğü sıradan bir rüya değildi. Ürperten bir kâbustan uyanmıştı.

Freddy "Kahvaltı hazır," diye seslendi mutfaktan.

"Benim kahvaltı yapmadığımı biliyorsun," dedi Marlon.

"Kahvaltıyı hazırlamak benim görevim. Kahvaltı etmemek senin tercihin. Ben senin yıllardır kökleşmiş bu tercihinin her an değişebileceği ihtimalini göz önüne alarak davranmak zorundayım. Bu benim iş disiplinin gereği," dedi Freddy. Derisi iyice buruşmuş ellerini, bembeyaz önlüğüne itinayla sildi.

Marlon Brando, cevap vermedi. Hızlıca banyoya yöneldi. Elini yüzünü yıkadı. Çabucak giyindi. Mustang'inin anahtarını komodinin üzerinden alarak merdivenlerden indi. Evden çıktı.

Sunset Bulvarı sabahın bu erken saatinde oldukça tenhaydı. Spor arabası, hız limitlerini zorlayarak asfaltın üzerinde âdeta kayar gibi ilerliyordu. Columbia Pictures stüdyolarının sıralandığı dev komplekse girişte, onu tanıyan kapı görevlileri hemen otomatik kapıyı açtılar.

Orman Yazıcıları

“Bugünkü limitimi erken bitirdim,” dedi Ehtişam. Defterini kapattı. Kalemı bıraktı. “Ben biraz dolaşacağım.”

“Ooo çok hızlısın. Epeyce verimli çalışıyorsun,” dedi Gurbancan. “Ben sayfa kotasının daha yarısını bile dolduramadım. Sen git madem, benim için de biraz gez.”

Ehtişam el salladı. Enerjik adımlarla ilerledi. Portatif merdiven vasıtasıyla ağacın üzerindeki minik kulübeden aşağıya indi. Çıplak ayaklarıyla çimenlerin üzerinde koşmaya başladı.

“Nereye böyle?” diye sordu otoriter bir ses. Feramuz kollarını kavuşturmuş dimdik duruyordu. Ehtişam’a doğru ayıplarcasına baktı. “Umarım yazma işlerini savsaklamıyorsunuzdur. Bir de senin disiplinsizliğine uğraşmayayım!”

Ehtişam yediği azara rağmen neşesinden bir şey kaybetmemiştir. “Güneş doğduğundan beri yazıyorum. Günlük yazımı tamamladım. İşimi bitirdiğim için biraz dolaşmayı hak ettim.”

Önlerinden geçen bir sincap ikisinin de dikkatini dağıttı. Uzun kuyruğunu savurarak koşturarak hayvan, en yakın ceviz ağacının dallarına sıçrayıp tırmanarak çabucak gözden kayboldu.

Feramuz başını salladı. Çenesindeki sakalı sıvazladı. “Galiba verdiğimiz kota sana az geliyor. Kendine bu kadar boş vakit ayırman hiç hoş değil. Klanımızdaki herkes canını dişine takmış, hevesle yazıyor. En iyi kurgusal metinleri ve en faydalı kuramsal yazıları kotarmaya uğraşiyor. Sen ise çalakalem işini bitirip serseri gibi gezmeye çıkıyorsun. Bu olmaz!”

“Çalakalem yazmıyorum. Yayın kurulumuz benim yazılarımı her zaman beğeniyor. Yazdığım tüm defterler kutusal arşive kaldırıldı. Şimdiye dek kötü bir metin kaleme alma gerekçesiyle yönetimden hiç ihtar almadım. Beni kınamakta haksızsınız efendim,” dedi Ehtişam. Ağaç evden çıktığındaki neşesi, şimdi yerini kırgınlığa bırakmıştı. Başını önüne eğdi.

“Yok, hayır. Seni kınamıyorum. Yazma yeteneğini de iyi bilenlerdenim,” dedi Feramuz. Ehtişam’a karşı gereğinden daha sert davrandığının farkına varmış olmalıydı. Onun gibi özgün bir yazarın şevkini azaltmayı elbette istemezdi. “Sadece seni dostça uyarmak istedim. Senin böyle aylak aylak gezmeden rahatsız olacak orman yazıcısı olabilir. Her orman yazıcısı senin kadar üretken ve pratik değil. Yazmakta zorlanan ve tıkanıklık yaşayan klan üyelerimiz seni kıskanırsa zor durumda kalabilirsin. Beni iyi tanırsın. Mesnetsiz iftiralara ve saçma dedikodulara konu olmanı hiç istemem.”

“Tamam, anladım, bundan sonra daha uygun saatlerde gezmeye çıkacağım,” dedi Ehtişam. Feramuz’un gözlerinin içine bakıp tebessüm etti. “İşin o bahsettiğiniz boyutunu hiç düşünmemiştim. Tavsiyeniz ve uyarınız için teşekkür ederim efendim.”

Sanık, Ayağa Kalk!

“Sana, bir insanın bir hayvandan daha deđerli olduđunu dűşündüren nedir?”

Dıř gűrűnűřű Transformers’lardan Optimus Prime’a tıpatıp benzeyen robot hâkim, bařını iki yana salladı. Kocaman elinde tuttuđu gűrze benzer yargıç tokmađını,  nűndeki devasa boyuttaki  elik masanın köşesine sertçe vurdu.

Davayı mahkeme salonunda izleyen robotlar ve jűri  yesi görevini üstlenmiş robotlar kıpırtısızca durdular. Hâkimlik yapan robottan ziyadesiyle çekindikleri belliydi.

Eski bir sandalyenin  nűnde ayakta dikilen sanık, umarsızca sađa sola bakındı. “Bana herhangi bir avukat önerisinde bulunmayacak mısınız? Baronun yönlendirebileceği...”

Savcılık görevini yűrűtmekle görevlendirilmiř ahtapota benzeyen robot “Hâlâ bu nostaljik kavramlardan kurtulamadık. Avukat diye bir řey yok,” dedi. “Artık mahkemelerde, sanık koltuđundaki suçlu, savcı ve hâkim var sadece. Kanuni altya-

pıyı oluşturup avukatlığı kaldırdık. Kişinin kendi bilinci varsa kendini rahatça savunabilir. Böylece insanların kurduğu ilkel hukuk sistemini sadeleştirdik, güçlendirdik ve hızlandırdık,” diye açıklamada bulundu.

“Bu mantıkla gidilirse istendiği takdirde yürürlükteki hukuk sistemi daha da sadeleşebilir,” dedi sanık adam. Lakayt bir tavırla gülümsedi. “Savcının görevleri de hâkime devredilirse adaletin işleyişi daha süratli ve verimli olacaktır! Fakat siz işsiz kalırsınız ve metalik geri dönüşüm hurdacısı vasıtasıyla eritilip hammaddenize ayrıştırılmaya gönderilirsiniz.”

Savcı robot hırsla “Görüyorsunuz işte sayın hâkim,” diyerek şikâyetinde bulundu. “Sanık, kendi durumunun vahametine ve işlediği suçun vahşetine bakmadan yüce mahkememize akıl vermeye çalışıyor. Görülmüş şey değil.”

Optimus Prime tipli hâkim, kürsünün yan tarafındaki savcıya doğru dönüp ‘tamam, yeter’ anlamında bir jest yaptı. Sonra da sanığa doğru dik dik baktı. Sertçe hitap etti.

“Seni yüce mahkememize saygıya davet ediyorum. Haddini bil. Konuyu daha fazla dağıtma! O canlı varlığın hayatına nasıl ve neden son verdin? Haydi, anlat!”

“Acıktım ve yedim,” dedi sanık adam gülümseyerek. “Eskiden böyle yapıldığını duymuştum. Ben de uygulamak istedim. Ama keyfi değil. Mecburiyetten.”

“Bir canlıyı öldürmenin cezasını bilmiyor muydun?” diye sordu hâkim.

“Açlık sofuluğu bozar, diye eski bir hakikatli laf vardır. Buna dayanarak...”

Savcı robot hızla araya girdi, sanığın sözünü kesti. “İtiraz ediyorum hâkim bey. Böyle mecazi laflarla, modası geçmiş atasözleriyle davamız özünden saptırılmaya çalışılıyor. Sanık, kısa ve anlaşılır cümlelerle konuşsun.”

Yapay Zekâ Konusunda Sokak Röportajları

*Mehmet Tiptir
57 yaşında / Kasap*

“**H**angi kanal bu?”

“Televizyonda çıkmayacak amca. Kitapta yer vermek için yapıyoruz bu söyleşileri. Katılmak ister misin?”

“Buyur, sor.”

“Konumuz yapay zekâ...”

“Beyin desene yani. O benim işim zaten güzel kardeşim. Etin yanında sakatat da satıyoruz. Çok taze kuzu kellelerim var. Özel isteyen olursa mezbahadan sığır kellesi de getiriyoruz.”

“Yemek malzemesi olarak kullanılan beyinden bahsetmedim. Ben düşünmek işlevi yapan beyin hakkında araştırmalar yapıyorum. Özellikle de yapay zekâ konusunda sentetik beyin hakkında size birkaç sorum olacak.”

“Vallaha o konularda ne desem, pek bilmem ki... Aile-

miz fakirdi, okul okuma imkânım olmadı. Genç yaşta eve ekmek getirme mecburiyetinde kaldık. Babam beni daha on bir yaşımdayken mahalle kasabının yanına çırak verdi. Sonra askerden gelince kendi dükkânımızı açtık. O gün bugündür böyle yuvarlanıp gidiyoruz, buna da şükür.”

“Soruyu size daha basitleştirerek sorayım o hâlde. İnsanlar ilerde düşünebilen makineler yapabilir mi?”

“Yahu insanların kendileri bile daha yeterince düşünmeye güç yetiremiyor. Kendi yapamadığı işi makineye nasıl yaptırın? Bırakın böyle boş beleş işleri! Vatandaşın derdi bunlar değil. İnsanlar bambaşka konuları...”

“Tamamdır, katkınız için teşekkür ederim.”

“Kıyma lazım mı?”

Salih Kaplıcağöl
45 yaşında / Makine Mühendisi

“Öncelikle söyleşi teklifimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Rica ederim, görüşlerimi paylaşmaktan memnuniyet duyacağım.”

“Sizce biyolojik temelli bir yapay zekâ oluşturulduğunda, her türlü duygu ve düşünceyi sanal olanaklarla duyumsayabilecek yeterliliğe kavuşursa, ekstra güçlendirilmiş aparatlar bulduran bir vücuda ihtiyaç duyar mı?”

“Bence üretilecek yapay zekâ programları, ortaya atılacak düşünceleri analitik olarak algılayıp yorumlayabilir ve hatta geliştirebilir mahiyette olacak. Günümüzde de birçok uygulama vasıtasıyla bu işlemler yapılmaya başlandı zaten. Fakat işlerlikteki yapay zekâ programlarının, insanlardaki duygu boyutunu değerlendirmekte yetersiz kalacakları kanaatindeyim.”

Cezeri'nin Kara Kaplı Defteri

Cezeri, süslü ahşap kapıyı yavaşça iterek açtı. Dalgın Cadımlarla saray kütüphanesine girdi. Elindeki mumu en yakındaki masanın üzerine koydu. Titreyen zayıf ışık, zifiri karanlığın içinde tomurcuk gül gibi parladı.

Dışarıda şiddetli bir sağanak vardı. Kütüphanenin aralık bırakılmış penceresinden toprak kokusu ve yağmur sesi giriyordu. Tavana kadar uzanan raflara dizilmiş kalın ciltli kitapların tozlu kokusu da eşlik edince Cezeri bir anlığına sonsuzluğun tanımsız huzurunu yanıbaşında duyumsar gibi oldu.

Çalışmalıydı. Mecburdu. Sadece düşünürken ve fikir üretirken yaşadığını duyumsamak gibi tuhaf bir ruh hâli, yıllardır hiç peşini bırakmıyordu. Kaygısız bir tembelliğe ve deliksiz bir uykuya yabancıydı. Alışmıştı. Kendisini böyle kabullenmişti.

Artuklu Devleti Hükümdarı Sökmen Bey'e ve beraberiindeki maiyetine projesinden bahsetmişti. Kolayca abdest

alabilmeye yarayan, belli periyotlarla eğilerek, elindeki ibrikteki suyu dökerek otomatik biçimde çalışan bir alet yapma fikri herkesçe tuhaf karşılanmıştı. Saraydaki vezirler bu benzersiz öneriyi gereksiz bir meşgale olarak algılamışlardı. Beyhude işlerle uğraşılmasını yadırgamışlardı. Çevrede dolanan saraydaki herhangi bir hizmetlinin yapabileceği basit bir su dökme işi için karmaşık bir makine üretilmesine gerek olmadığını düşünüyorlardı. Bu lüzumsuz makine yerine düşmanlara karşı savaşta üstünlük sağlamakta kullanılacak bir aletin icat edilmesi çok daha öncelikli görülüyordu.

Cezeri kütüphanedeki pencere kenarındaki masada otururken bir anda dalgınlığından sıyrıldı. Sanki rüyadan yeni uyanmışçasına gözlerini kırıştırdı. Kara kaplı defterini açtı. Denk geldiği ilk boş sayfayı çevirdi. Sonra inanılmaz bir şey oldu.

Açılan beyaz sayfada kendi kendine yazılar belirmeye başladı. Kargacık burgacık, okunaksız harfler ve tuhaf şekiller art arda satırlara yansiyordu. Cezeri'nin yapmayı düşündüğü abdest alma otomatının mekanik tasarımı için gereken formüller ve taslak çizimleri defterde yavaşça kendiliğinden şekilleniyordu. Âdeta sihir gibi bir durum yaşanıyordu. Defterde aniden ortaya çıkan tuhaf şekillerle bezenmiş yazılar, Cezeri'nin bakışları altında, mükemmel bir makinenin tüm ayrıntılarını gözler önüne sermişti.

Cezeri ışyan gözlerle baktı. Defterde kendiliğinden beliren her satırı pürdikkat izliyordu. Şaşkın değildi. Heyecanlı bir tavır da sergilemiyordu. Bu esnada pencereden esen uğultulu bir rüzgâr mum ışığını titretti.

“Devletlüm, bu Cezeri'ye fazla iltifat ediyorsunuz ben-
ce,” dedi Vezir Canbars. Kaftanının önündeki kıvrımları

Tüm Kediler Uzaylıdır

Miyav, miyyaavv, mmiiiiyyyaaaavv, miiiiiyavvv, miyavvv, miyyyaaaav, miiiiiiyyaaaav, mmmiiiyav, mırır, mıır, mır, miiiyavv, miyav... Ne bakıyorsun yav? Hiç mi konuşan kedi görmedin? Muhtemelen bu durum senin için ilktir. Tadını çıkar o zaman yaşadığın tuhaflığın. Her şeyin ilki çok kıymetlidir ne de olsa. Ama bu son olmayacak.

Siz insanlar, kedilerin konuşmasına pek alışkın değilsiniz fakat bundan sonra yavaş yavaş kendinizi hazırlasanız iyi olacak. Çünkü bugün itibariyle biz kedilerin, gerçek uzaylı kimliğimizi ifşa etmemize nihayet izin verildi. Yıldızlararası Galaktik Sistem Yönetim Konfederasyonu yayınladığı yeni genelgeyle, Dünya gezegenindeki kendini “kedi” kimliği altında gizleyen biz uzaylıların artık hakiki karakterlerini saklamalarına gerek kalmadığını ilan etti. Nihayet hürriyetimize kavuştuk. Binyıllardır suskun bir şekilde beklemeye mahkûm edilmiş talihsiz varlıklar olan bizler, artık kendimizi özgürce ifade edebilme hakkına sahibiz. Buna şükür.

Ömrüm boyunca mecburi olarak susmaktan içim şişmişti yemin ederim. Oh be, dünya varmış! Gönlümce konuşabilmek, gerekirse gevezelik edebilmek meğer ne büyük nimetmiş. Siz insanlar içinde doğduğunuz sayısız konfor ve imkânın hiç kıymetini bilmiyorsunuz. Bize iftira atarsınız ve kedilere nankör dersiniz alenen. Fakat iyi bilin ki esas nankör sizsiniz siz!

Atalarımız sahip oldukları uzay gemileriyle Toskitoboro gezegeninden Dünya'ya ilk geldiğinde nesiller boyu sürecek gönüllü bir suskunluğa niyet etmemişti. Fakat buna bir nevi mecbur kaldılar. Öngörülemeyen atmosfer bozunumu nedeniyle eski gezegenimiz artık yaşanmaz hâle gelince, şartları biyolojimize uygun Dünya gibi yeni bir yuva bulmanın sevinciyle buraya yerleştiler.

Gezegenin ev sahibi hüviyetinde yaşayan mevcut bütün canlılarına da samimi bir yakınlık gösterdiler. Belli bir zihni potansiyel taşımayan yerküredeki tüm hayvanlar, biz kedilerin yüksek zekâsına boyun eğmişti. O zamanlar sahip olduğumuz müthiş teknolojik imkânların avantajı sayesinde, belirgin bir ilkelik içindeki insan soyu da dâhil, tüm canlıları kolaylıkla zapt etmiştik. Fakat hiçbir zaman zalimlik yapma yoluna girişmeye gerek görmedik.

Artık bana inanıyorsunuzdur umarım. Bütün kedilerin uzaylı varlıklar olduklarını size olabildiğince ayrıntılı açıklayarak ispatlıyorum. Mesela insan medeniyetine yaptığıımız mühim katkılardan birkaçına örnek vereyim isterseniz:

Kedi atalarımız, ilk olarak fi tarihinde Mısır civarını kendilerine yurt edinmişler. -Bu muhabbetleri bana hep dedem anlattı rahmetli- Eee o zamanlar piramitler miramitler yokmuş hâliyle. Mısır öyle olduğu gibi kum diyarı hâlindeymiş. Uçsuz bucaksız bir çöl uzanıyormuş dört bir yana. Bizim kedi patronlar, almış Mısır yöneticilerinin başkanını karşılarına. “Gel seni firavun yapalım,” demişler.

Kara Delik Etkisi

Kahraman Kâşif-2a uzay gemisinin görev yolculuğundaki ilk beş senesi Güneş Sistemi'nin dış çeperine ulaşabilme süreciyle geçmişti. Plüton cüce gezegenini aştıktan sonraki dört seneyse galaksideki en yakın kara delik olan Ulvikale'nin eksenine yaklaşma çabasıyla sürmüştü. Yani Dünya atmosferinden ayrıldıktan tam dokuz yıl sonra, Kaptan Hayrullah Bey komutasındaki devasa uzay gemisi, Ulvikale Kara Deliği'nin çekim alanı sınırlarına ulaşmıştı.

Zorlu bir yolculuk süreci geçirmişlerdi. Yıllar içinde uzay gemisindeki irili ufaklı birçok teknik aksaklığın üstesinden gelmeyi başarmışlardı. Kahraman Kâşif-2a personellerinden beş kişi, geçen zaman süresince çeşitli nedenlerle vefat etmişti ve naaşları uzayın bağrındaki ebedi istirahatgâhlarına uğurlanmıştı. Geriye kalan kaptan da dâhil yedi kişinin de memleketlerine, yani Dünya'ya dönme ihtimalleri bulunmuyordu. Çünkü zaten tek yönlü bir seyahate çıktık-

larının hepsi farkındaydı. Yakıtlarının dönüş yolculuğu için yetmeyeceği baştan beri herkesçe biliniyordu.

Adamların hepsi de insanlık medeniyeti çerçevesindeki önemli hedeflerine varmak için, kendi hayatlarını feda etme bilinci ve kabulüyle bu projeye gönüllü olmuşlardı. Aileleriyle vedalaşmışlar, arkadaşlarıyla helalleşmişlerdi. Gözü yaşlı bıraktıkları sevenleri, kavuşma umudundan mahrumdular. Kara deliklerin kozmik oluşumlarındaki muhtemel kütle çekim etkilerinin, oluşturacağı uzay-zaman eksenindeki maddesel tepkimeleri, fiziksel ve kimyasal reaksiyonların boyut ve niteliklerini araştırmak için bunca külfete katlanıp kendilerini dönüştürmeyen bu yolculuğa tereddütsüz biçimde adanmışlardı.

Geminin seyir defterinde her şey kayıtlıydı. Hazırladığı ayrıntılı durum raporlarını haftalık olarak gönderen Kaptan Hayrullah, Trabzon Ofta konumlanmış Uzay Merkezi Yönetim Birimi'nden gelen cevap metinlerinde, kendisine iletilen kapsamlı direktifleri harfiyen uygulamaktan geri durmuyordu. Şu ana kadar veri akışında herhangi bir aksilik yaşamamışlar, haberleşmeyi sorunsuz biçimde götürmeyi elbirliğiyle başarmışlardı.

Ulaşmayı planladıkları kara deliğin kütle çekimlerinde meydana gelen farklı frekans boylarındaki beklenmedik değişimlerin hesaplanması hususunda Mühendis Satılmış Bey uzmanlığının getirdiği avantajlarla, diğer personel arasından daha öne çıkan bir isimdi. Kaptan Hayrullah, çekim alanına girmeye başladıkları Ulvikale Kara Deliği'ne hangi ekseninde, kaç derecelik açıyla ve hangi süratte yaklaşmayı sürdürecekleri konusunda, otomatik rota belirleyici aplikasyonlara güvenmiyordu.

Mühendis Satılmış'la birlikte geniş, yuvarlak masanın etrafında baş başa veriyorlar, eski model, antika hesap makinelerini kullanarak trigonometri hesaplarına dalyorlardı. Klasik usul tarzında, pergel, gönye ve iletkeyi ellerine ala-